Ч. 281. Четвер 30 (17) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи угорскі. — З французского парляменту.

Передвчера під проводом дра Векерлього відбула ся в Будапешті рада угорских міністрів, на котрій обговорювано становище, яке має займити правительство в справі буджетової провізориї.

Др. Люкач конферував передвчера з послом Юштом і членами партиї независимости. Юшт в розмові з редактором „Pester Lloyda“ заявив, що в многих точках прийшло до зближеня, в многих же инших не дало ся усунути спірних поглядів. Остаточне рішенє буде видане у Відни, куди Люкач виїздить сими днями. „Pester Lloyd“ додає ще, що в переговорах дра Люкача з послом Юштом одиноку і найбільшу трудність робить справа обсадженя міністра внутрішних справ. Тої теки партия Юшта домагає ся для себе. Коли удасть ся ту трудність усунути, то до порозуміня дійде легко. Партия Юшта однак обстає при тім жаданю, яке поки що не має виглядів на здійсненє.

Про задачу дра Люкача доносять з Будапешту: Задача нового угорского президента міністрів стремить до винайденя форми, яка як Короні так і сторонництву независимости позволила би удержати ся при своїм становищи. Будучий кабінет мав би заявити ся, що приступає до переведеня установленої проґрами, Юшт однак жадає, аби зобовязанє вязало також і Корону. Виринають також і особисті трудности. Юшт жадає для непримиримого сторонника угорского банку посла Голльо теки внутрішних справ, Люкач же згодив би ся на більше уміреного політика як пр. п. Банфі. Як зачувати в політичних кругах, має Люкач переговорювати з Юлієм Андрашим о способах розвязаня політичних трудностий, а відтак поїде до Відня, аби здати Цісареви справу з ходу переговорів.

Будучий президент угорского кабінету др. Люкач не єсть в політиці новиком. Не вийшов він зпоміж урядничого сьвіта, а з парляменту. Єго уряднича кариєра тревала дуже коротко. Два роки викладав в Раб науку права, відтак ще коротший час був міністерияльним радником в міністерстві скарбу. В угорскім соймі засідав 15 літ без перерви. Уступив аж коли 1893 р. покликав єго др. Векерле на свого секретаря в міністерстві скарбу. На тім становищи звернув Люкач увагу на себе політичних кругів. По уступленю Векерлього засів в кабінеті Банфіого як міністер скарбу і полишив ся на тім становищи 12 літ, хоч кабінети зміняли ся. Стояв все осторонь від сторонництв, але єго знанє і зручність справили, що в очах політичних кругів виріс на чоловіка, який уміє дати собі раду навіть з найбільшими політичними трудностями. І кілько разів в послідних літах навіщувала Угорщину криза, тілько разів між особами взиваними перед лице короля був і Люкач. Чи тепер задача Люкача поведе ся, не можна на певно сказати. Трудности до поборення справді великі. Однако на Угорщині починає проявляти ся горяче бажанє дійти остаточно до уладженя відносин і здає ся, що головно на тій підставі опирає др. Люкач свою надію, що вкінци єго заходи не остануть безуспішні.

Француска палата послів радила передвчера над статом міністерства справ заграничних. В дискусиї забрав голос міністер Пішон і заявив, що зі взгляду на послідну конференцию в Газі затвердив 12 законів, котрі відносять ся до поодиноких договорів, та заповів, що в будучих договорах буде уміщена замітка о заведеню обовязкових мирових судів. — Радикальний посол Лярош і Презансе інтерпелювали з причини трудностий, на які виставлені суть жиди і вільнодумні, котрі ідуть до Росиї в часі свого побуту в тій державі. Палата приймила одноголосно дневний поря-

---

28.

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Від 1890 р. виконують в Америці, іменно же в Сполучених Державах кару смерти за помочию електрики. На ту гадку навели очевидно з одної сторони часті случаї смерти від громів, а з другої ті нещасливі случаї, які бувають часто там, де люди мають якесь діло з великою силою електрики, як н. пр. при електричних трамваях, при закладаню або переставлюваню електричних проводів і т. п. Американці навіть в траченю людий хотіли показати ся практичними, хотіли в дуже простий і легкий, а при тім і дуже скорий та певний спосіб робити смерть засудженим. Чи і о скілько осягнули ту ціль, се побачимо пізнійше, а поки що зайдім до „дедгавзу“ (Death House — дім смерти) в однім із найстрашнійших криміналів в Америці „Сінґ-сінґ“ в Ню-Йорку.

Над Годсоном під згаданим містом стоїть довжезний будинок, що в шести рядах один над другим має по 92 малих закратованих віконець. Колиж подумати собі, що в тім будинку єсть 1330 кель і що в кождій з них сидить замкнений не один, але иноді й по кількох товаришів-злочинців, то аж страх бере на саму згадку про сю вязницю.

Коли вже сама тота вязниця, положена на скалистій вижині над самою водою, єсть для американьских злочинців вже для того самого страшною, що відбирає всяку надію видобути ся з неї на волю, то ще далеко страшнійший єсть в ній „дім смерти“, в котрім сидять засуджені на кару смерти і то не день або два, але й по кілька тижднів, ба навіть кілька місяців, заким їх посадять на електричний столець, на котрім електрика, ніби грім з ясного неба має їм смерть зробити.

Безпосередно до „карної вязниці“ криміналу припирає малий будинок, в котрім знаходять ся не лиш келї для засуджених на страченє за помочию електрики, але також і мала саля з тим злощасним стільцем, а зараз коло неї єсть ще й комната до оглядин трупів. У сій вязници, котра має лиш самі темні келї, замикають упертих і завзятих кримінальників, щоби їм заострити кару. Довгим коритарем, виложеним камінними плитами, іде ся з головного будинку через темницю просто до „дому смерти“, котрий замикають зелізні двері. За ким замкнули ся раз тоті зелізні двері, що лиш з трудом дають ся обертати на завісах, той має вже лиш слабу надію переступити знову їх поріг. Але зовсім вже ніякої надії не має той злощасний, перед котрим у внутрі „дому смерти“ отворили ся дверці замикаючі малий коритар.

Вузкий короткий коритар, положений межи четвертою а пятою келією, веде до комнати, в котрій людска справедливість виправляє засудженого на тамтой сьвіт перед найвисшого небесного судию. На однім кінци тої комнати, що має може 40 квадратових метрів простору і так само як прочі десять кель лиш з гори крізь стелю дістає сьвітло, стоїть в двох рядах дванайцять простих крісел. Тут засідають сьвідки того страшного акту, котрих вимагає закон. Они бувають нераз більше рознервовані і зворушені як той, о котрого головно розходить ся а котрого змушують сідати на великім „фотели“ уставленім на другім кінци комнати близько входу. Фотель той то поправді велике деревляне крісло з дерева з широкими поручами і грубим та високим опиралом. З того опирала як і з сидженя звисає кілька міцних чорних ременів із спряжками. Кождий з тих шести дозорців вязниць, які уставляють ся около злочинця, ловить за такий ремінь і в одній хвили привязують єго за голову, груди, руки і ноги до згаданого фотелю, котрий знов сильними шрубами пришрубований до дилів в помості. На голову вкладають злочинцеви рід металевого шолому з чорною маскою, котра засланяє єму лице підчас траченя а шолом той привязують єму за помочию широкого ременя. Руки привязують єму до поруча так, як колиб він на них опирав ся по лікті а рамена і груди привязують знов до опирала.

Коли злочинця так вже привязали, що він не може рушити ся, закладають єму дроти електричні, що ідуть від сильної динамо-електричної машини. Один дріт іде з гори через

док, предложений послом Лярошем, в котрім висказано надію, що правительство розпічне переговори з росийским правительством в цїли управильненя тої справи.

Пос. Пресансе інтерпелював відтак в справі полїтики Франциї в часї балканьскої кризи. Бесїдник вказував при тім на конечність інтервенциї в справі Крети і порушив справу утвореня балканьского Союза, як також забезпечене болгарскої независимости. Бесїдник вказав також на те, що межи Анґлією а Німеччиною запанували тепер лїпші відносини, в наслїдок чого імено нинї була би відповідна пора до утвореня міжнародних мирових орґанізаций.

У відповіди на ті інтерпеляциї міністер заграничних справ Пішон пояснив, що відносини Франциї супротив всїх правительств приязні. Міністер пригадав мирне полагоджене спору з Німеччиною, що причинило ся в значній степени до поліпшеня ситуациї в Европі. Порозуміне з Німеччиною відносить ся однако лише до справи марокканьскої, а неправдивий є погляд, немов би обіймало також справу зелїзниці баґдадскої, або становище Австро-Угорщини в справі балканьскій.

Що до відносин на Балканї, то обставину, що анексия Босни не викликала заколотів, треба завдячувати уміркованости Росиї. Міністер згадав відтак о добрих відносинах Франциї до Туреччини і о справі Крети.

Палата приймила відповідь міністра до відомости і ухвалила єму вотум довіря.

Новинки.

Львів, дня 29 грудня 1909.

— Іменованя і перенесеня. Пан Міністер скарбу іменував рахункових радників: Теоф. Несторовича, М. Гроса і Леоп. Шехтля старшими радниками, а рахункових ревідентів Арт. Борисевича, Ст. Бенешка і Андр. Міланевского рахунковими радниками в окрузї краевої Дирекциї скарбу у Львові. — П. Міністер скарбу іменував податкових управителїв Вілг. Сою і Кар. Шулїславского старшими управителями податковими. — Перенесені повітові судиї: Ем. Варніцкий з Радовець до Становець, Генр. Ґольдштайн з Кімполюнґа, др. Кар. Бараш з Сучави і Ізид. Людвак із Становець всї до Черновець і Йос. Байорек з Радехова до Делятина. — Іменовані повітовими судиями: Фел. Майкснер з Радовець для Сольки, Людв. Радваньский для Богородчан, Iєр. Отогаль для Дрогобича, дра Едв. Вибираль з Щирця для Збаража, Зиґм. Бухельт з Рогатина для Сокаля, Юліян Величко з Медниц для Бучача, Авр. Фін з Дрогобича для Жовкви, др. Веням. Ебнер з Ґурагумори для Радовець, Сам. Центнер з Дорни для Кімполюнґа і Авт. Кунферберґ з Сучави для Сучави.

— Перші засїданя секций „Сїльского Господаря“. Перше засїданє годівляної секциї краєвого тов. господарского „Сїльский Господар“ відбуде ся в четвер дня 30 грудня о год. 4 по полудни, а секциї торговельної в пятницю дня 31 грудня о год. 4 пополудни. Просимо о участь всїх, хто інтересує ся тими справами. — Видїл.

— Домові щадничі скринки. „Селяньска Каса“ в Черновцях завела у себе т. зв. домові щадничі скринки. Хто зложить 5 К на щадничу книжочку дїстає зелїзну скринку до дому а ключ від скринки лишає ся в „Селяньскій Касї“. По якімсь часї коли скринка наповнить ся дрібними складками, приносить ся єї до Каси, там отвирають єї, вибирають гроші і вписують на книжочку, а скринку віддають знов вкладникови. Такі скринки щадничі роздає також і львівска Каса ощадности. Дуже добре було би, як би й деякі наші товариства фінансові, котрі приймають вкладки щадничі завели також у себе такі самі скринки ощадности. Особливо придались би они дуже по селах і малих місточках, де якраз длятого марнує ся гріш, що нема де єго користно зложити.

— Смерть з розтопленій сталї. Страшною смертию згинув робітник Цїсельский у фабрицї лятої сталї в Ессен в Німеччинї. В хвили, коли витягнули посудину з розтопленою сталею з огню, щоби єї вилити в отвір до виливаня, урвав ся ланц від краю, на котрім висїла посудина а спадаючи вхопила з собою і згаданого робітника, на котрого вилила ся вся сталь і він в однїй хвили згорів майже без слїду. Нещасливий полишив шестеро дрібних дїточок.

— Про сензацийне самоубийство доносять з Парижа: Тутешна полїция вислїдила і арештувала вчера росийского інжинїра Ґілевича, котрий, щоби одержати суму, на котру був заасекурував ся, допустив ся в Петербурзї так зьвірского убийства що затрівожив ним був цїлий Петербург, хоч і як він привиклий до всїлякого рода зьвірств. Ґілевич заасекурував ся був в 1908 р. на суму 27 тисячів франків, а щоби відобрати ту суму, постановив убити якогось чоловіка і при помочи спільників удати, що тим убитим єсть якраз він, Ґілевич. Спільники Ґілевича мабуть таки рідний єго брат, чи хтось із свояків мали за него відобрати заасекуровану суму. Та й дїйстно зробив так. Убив якогось молодого від себе, але подібного Подлюдеского, котрому ще здер шкіру з цїлого лиця, щоби єго особи не можна було розпізнати, а сам виїхав до Франциї. Тимчасом убийство виявило ся, лиш убийника не можна було нїгде відшукати. Аж париска полїция вислїдила Ґілевича і вчера арештувала єго в Парижи. Ґілевич удав, що єсть нездоров і казав завести ся до тоалєти і там отроїв ся цияном потасу (циянкалї).

— Дрібні вісти. З кінцем січня 1910 устроює Liga pomocy przemysłow-ої виставу виробів із ситника і соломи. Зголошувати ся треба в бюрі тоїж Лїґи у Львові ул. Хоружчини 27. — В дорозї з площі Марийскої на ул. Госевского згублено золоту бразлєтку вартости 140 К. — Комітет ратунковий для потерпївших від катастрофи землетрясеня на Сицилїї і в Калябриї подає до відомости, що загалом зложено 25,387.438 лїрів (корон), а з того видано на запомоги 25,326.941 лїрів. — Донька звістного американьского писателя і гумориста М. Твена дїставши підчас купелї епілєптичного атаку утонула ся.

— Протиалькогольне Тов. „Відродженє“ у Львові відбуло дня 25. с. м. свої другі загальні збори. Голова, др. Чайковский, привитавши членів і численно зібраних гостий, здав звіт з дїяльности товариства за перший рік єго єствованя і з радостию зазначив, що товариство тїшить ся у нашої суспільности великою прихильностию. Відтак приступлено до вибору видїлу, до котрого війшли: др. Чайковский Андрій, адвокат в Бережанах, голова, др. Раковский Іван, містоголова, Коцовский Никола Роман, писар, Ганяк Антін, касиер, др. Томашівский Стефан, Тюна Михайло, Барусевич Александер; заступники видїлових: Охримовичівна Олена, Лаврівский Володимир, Балицкий Юліян; контрольна комісия: Литвинович Ярослав, Шурак Тимко, Цапяк Іван. По виборі нараджувано ся між иншими над призбиранєм фондів; по дискусиї ухвалено наложити на дїйстних членів (котрі після статута не мають платити вкладки) добровільний податок; віднести ся до наших фінансових товариств, щоби при есгорічнім замиканю рахунків не забули і про „Відродженє“; видати відозву до суспільности, приступити до виданя книжок відповідного змісту. На сїм збори скінчили ся. Всяких пояснень уділяє, приймає добровільні жертви і висилає на жаданє даром статути писар тов-а Коцовский Н. Р., ул. Фрідріхів ч. 12.

— Артист-маляр злодієм образів. Дрезденьскі часописи доносять, що минулої недїлї арештувала тамошна полїция росийского ар-

відповідний прилад над головою і входить крізь шолом засаджений злочинцеви на голову, так, що дотикає чола; другий дріт іде знов з підпори в долинї, до котрої привязані ноги до литок. Коли вже все готове, дають знати катови, котрий єсть укритий. Скоро лиш заблисне червона лямпка, кат потискає на відповідний ґузик і пускає незвичайно сильний ток елекричний на засудженого.

Тепер настає страшна хвиля. Ток електричний летом блискавки перелїтає через тїло засудженого від голови до ніг і поражує єго мов грім. Засуджений випружує ся так, що аж крісло під ним тріщить і ремені мало не пукнуть, але все-таки в сїй хвили смерть ще не наступає і длятого пускають ток ще раз і другий в кілька секунд по собі а лїкарі за кождим разом розслїджують, чи ще бє ся серце у засудженого. Аж коли смерть наступила, відвязують трупа, здоймають з фотелю і заносять до сусїдної комнати, кладуть на мармуровий стіл а лїкарі розрізують тодї трупа і роблять на нім свої спостереженя.

Чи сей спосіб траченя людий справдї найкультурнїйший, лїпший як всякі инші доси уживані? Знатоки кажуть, що нї, а др. Шреді, міский оглядач померших в Ню-Йорку, каже просто, що се найбільша зьвірскість, яку люди могли лиш придумати, бо електрика не робить смерти відразу а страчені в той спосіб гинуть поправдї аж пізнїйше від ножами лїкарів, які на них роблять свої досьвіди і спостереженя. Коли перший раз тратили електрикою якогось Вільгельма Кеммлєра, то він по першім пущеню електричного току ще жив, хоч єго страшно було випружило і він мабуть стратив сьвідомість. Треба було другий раз ток пускати, ще сильнїйший як перший а тодї траченого в середині попалило, але мимо того він давав ще ознаки житя, коли лїкарі в сусїднїй комнатї на мармуровім столї зачали розрізувати єго мозок.

За поглядом др. Шреді промавляє також і тота страшна сцена, яка дня 19 липня 1907 відбула ся в державній вязници в містї Колюмбус в Огайо, коли там тратили якогось убийника Генриха Гвайта. Коли вже Гвайта посадили на електричнім фотели і привязали як слїд до него, пустили на него ток електричний в силї 1150 вольт. Перший той удар не убив єго а присутні лїкарі сконстатували, що серце у него било ся все ще зовсім правильно. Тодї постановлено ужити три рази сильнїйшого току. Ледви що так сильний ток пустили на засудженого, як з цїлого тїла бухнула ясна полумінь і тїлом зачало судорожно кидати, а по цїлій комнатї завоняло спаленим мясом. По кількох секундах відставлено ток, а опісля показало ся, що смерть не наступила від електричного удару лиш від спаленя. Ба був навіть такий случай, що коли одного злочинця, якогось Тайльора, стратили електрикою, він на столї перед лїкарями віджив знову і они мусїли аж насильно дати єму надихати ся хльороформу, щоби він на віки заснув.

Як же се може бути? Знаємо преці, що від удару грому, котрий також не єсть нїчим иншим як лиш електричною силою, гине що року множество людий. В самій австрийскій монархії згинуло від 1901 до 1903 аж 515 людий. Знаємо також, як иноді небезпечно дотикати ся проводів електричних. Бували вже й у нас у Львові такі случаї, що люди в однїй хвили погибли, діткнувшись случайно через неосторожність проводів електричних. Але знаємо преці також і то, що не кождий, пораженій громом, мусить зараз гинути. Навіть в таких случаях, коли когось грім поразив і він став бодай на око таки вже зовсім неживий, хто знає, чи не віджив би ще, як би єму дати борзо якусь поміч. Также знані суть случаї, що робітники і інжинїри дотикали ся проводів електричних при дуже великій силї електрики а мимо того нїчо їм не стало ся. Розповідають про одного інжинїра, котрий вхопив дріт при 30.000 вольт сили електричної, розірвав єго а мимо того нїчо єму не стало. З таких і тим подібних случаїв вносять длятого, що електрика не однаково дїлає на кожде людске тїло і що орґанізм одного чоловіка може ставити електрицї сильнїйший опір як орґанізм другого.

(Дальше буде).

т..ста-маляря Модрова, котрий мав в Дрезднї свою робітню. В робітни знайдено цїнну ґалєрию образів, зложену з крадених в цїлій Европі образів. Між иншими знайдено там також образ Ван Дайка, вкрадений в 1908 р. з ґалєриї образів бар. Гарраха у Відни, образ ґалєриї Ліхтенштайна у Відни і богато инших. Модров признав ся вже до крадежі і сказав, що з вкраденими образами мав якраз виїхати до Росиї.

— **Виклад дра О. Маковея про Федьковича.** Др. Осип Маковей виголосив оногди в Чернівцях виклад про „Військову службу Федьковича“. Виклад сей — як пише „Буковина“ — остане ся на довший час милою згадкою тих, що чули єго. Др. Маковей, знаток творчости нашого буковиньского соловія, Федьковича, зумів своїм доступним викладом і теплотою свого слова перенести думки всїх слухачів в той час, коли наш Юрій Федькович відбував войскову службу, яка відривала єго від милої Гуцульщини, держала на чужинї і роздирала єго серце, що тужило за пестрою одежию героїв із синїх буковиньских гір. Прелєґент змалював в своїм чудовім викладі душу Федьковича в тім часї і серед загального заінтересованя подав із житя поета неодну нову доси незвістну або лиш на пів звістну хвилю. Сї поодинокі моменти єго житя, пр. що поет в дїйстности не брав участи у вiйнї Австриї з Італїєю, хотяй находив ся недалеко від побоєвища, що Федькович був залюблений в тім часї і то нещасливо і т. д., сї моменти причинили ся чимало до того, що можемо тепер з більшим заінтересованєм читати твори Федьковича і лїпше розуміти їх, бо перед нами відкрила ся неодна тайна душі Федковича, якої слїди бачимо і в єго творах. — Вражінє сего викладу було під кождим взглядом велике. Слухачів зійшлось немало.

— **Живий по смерти.** Дивна, а по трохи й забавна склала ся подія в Берлінї в домі ч. 15 при ул. Візен, де сими днями появив ся „страх“, котрий перепудив дуже не лиш сусїдів але й полїцию. Там мешкав старенький, 75-лїтний фотоґраф і вандрівний промисловець, Кароль Вельнер, котрий часто виїздив в своїх інтересах на провінцию, їздив по цїлій Німеччинї і вертав часами аж по кількох місяцях. Він виїхав був з Берлина ще з початком жовтня і від тої пори не було єго дома. Перед кількома днями одержала берлиньска полїция телєґраму від полїциї в Бремі, що в ріцї Везері знайдено трупа Вельнера, котрий мабуть став ся жертвою якогось опришка. З Везери витягнено дїйстно якогось чоловіка, в котрого кишени в сурдутї знайдено леґітимацийні папери виставлені на імя Вельнера. Гроший або якихсь вартістних предметів не знайдено при трупі і длятого бременьска полїция припускала, що хтось того чоловіка обрабував а відтак утопив. Посьвідка на виконуванє вандрівного промислу, яку знайдено при утопленім, була виставлена на імя Кароля Вельнера, подорожуючого торговельника Кароля Вельнера, уродженого в лютім 1836 р. Бременьска полїция була длятого кріпко переконана, що то згаданий фотоґраф і повідомила о тім берлиньску полїцию, а та знов дала знати своякам погибшого і властителеви дому, в котрім той же фотоґраф мешкав; о смерти єго довідали ся також і всї сусїди.

Нараз оногди вечером перепудили ся мешканцї згаданого дому не мало, коли побачили, що до помешканя помершого фотоґрафа добуває ся хтось подібнісенький до помершого. В однїй хвили розійшла ся по цїлім домі чутка, що показав ся якийсь страх, що то небіжчик Вельнер ходить і зайшов до свого помешканя. Відважнїйші війшли аж на гору, де під самим дахом були дві комнатки, котрі віднаймав давнїйше Вельнер, і стали здалека придивляти ся дверем, чи не побачать в них „страха“. І дїйстно „страх“ за хвильку показав ся знову, а коли став ще й верещати як несвоїм голосом, перепудив людий ще більше, котрі остаточно завізвали полїцию на поміч. Та й полїция перепудила ся не мало, коли переконала ся, що то справдї Кароль Вельнер, котрий хоч і не з тамтого сьвіта а таки з далекої подорожі вернув до дому, а знайшовши в помешканю порозбивані всї замки від своїх куфрів і шаф та поперевертані в них до гори ногами річи, наробив крику, гадаючи, що то якісь злодїї обрабували єго. Тимчасом ту несподїванку зробила єму сама полїция зі свого обовязку, коли довідала ся про єго смерть. Небавком цїла справа виаснила ся. Вельнерови вкрав був хтось вже давнїйше єго папери і видко злодїй утонив ся з ним в ріцї та підсунув так полїциї гадку, що то Вельнер погиб, підчас коли живий померший вернув якраз домів, щоби виробити собі нові папери.

Телєґрами.

Будапешт 29 грудня. Люкач і Юшт виїзджають нинї по полудни до Відня.

Тула 29 грудня. В станї здоровля ґр. Толстого настало поліпшенє.

Константинополь 29 грудня. Турецкі часописи потверджують вість, що амбасадор в Римі, Гакі-бей, має стати великим везиром. Нинї має він одержати покликанє до Константинополя. Декотрі ґазети нотують чутку о утвореню кабінету під проводом шваґра султана, Феріда, або також амбасадора в Льондонї Тавфіка.

Беллюно (в північ. Італії) 29 грудня. Вчера о 7 год. 35 мін. вечером дало ся тут почути легке землетрясенє.

Петербург 29 грудня. В кругах політичних увіряють, що правительство веде переговори о продаж належачої до Росиї части Сахалїну Сполученим Державам.

Берлин 29 грудня. Часописи поміщають слїдуючу вість, яку подали „Петерб. Бірж. Ведом.“: У фірми Мендельзона і С-ки в Берлїнї занято судово на жаданє німецкого підданого Гельфера росийскі депозити державні в сумі 4 міліонів рублів. Претенсия Гельфера походить з часів росийско-японьскої війни. Підчас війни німецкий корабель „Анґальт“ відплив був з поживою і муницією до Владивостока на рахунок Росиї під фірмою Гельфера. Позаяк в часї подорожи заключено мир, то правительство росийске не хотїло заплатити, однак німецкий суд признав Гельферови жадану суму. Помічник надпрокуратора департаменту цивільного в касацийнім трибуналї виїхав до Берлина в цїли полагодженя справи.

Цїна збіжа У Львові.

дня 28 грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12.70	до	12·90
Жито	9·20	„	9·40
Овес	7·10	„	7·30
Ячмінь пашний	7·10	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	13·—
Вика	7·—	„	7·50
Бобик	7·—	„	7·20
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	70·—	„	85·—
Конюшина шведска	65·—	„	80·—
Тимотка	25·—	„	27·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець.

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·55, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Бруховнч:
що дня: від $1/5$ до $30/9$ 8·15, 8^{20}.
„ $1/6$ до $30/9$ 3·27, 9^{35}.
„ $2/7$ до $30/9$ 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від $1/5$ до $31/5$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $1/5$ до $30/9$ 1·15, 9^{25}.
в недїлї і р. к. сьвята: від $2/5$ до $12/9$ 10·10.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Рнвник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Бруховнч:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·25
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найкористнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).